

[Lars P. Jensen.]

stand ved handel med fast ejendom, skal have næringsbrev som ejendomsmægler, hvorved de bliver underkastet de før nævnte bestemmelser.

Når jeg siger „fast ejendom“, vil jeg gerne understrege dette, da der fortsat vil bestå en række områder, på hvilke der ikke vil kræves ejendomsmæglernæringsbrev, bl. a. salg af forretning, salg af aktier i ejendomsaktieselskaber, salg af pantebreve i fast ejendom og mange andre områder.

I lovforslaget gives der sagførere dispensation fra pligten til at søge næringsbrev som ejendomsmægler, uanset at de dog skal have de rettigheder, som et sådan næringsbrev giver. Det finder jeg rimeligt, og det er muligt, at andre kategorier af borgere også bør undtages fra denne pligt, bl. a. vekselerere, måske også andre. Men det er et af de problemer, der kan forhandles om i det udvalg, som jeg senere vil foreslå nedsat.

Det er klart, at en ændring i næringsloven som den, dette lovforslag tilsigter, vil gribe ind i de menneskers erhverv, som hidtil har ydet bistand ved ejendomshandel uden at have ejendomsmæglernæringsbrev. Derfor er der også i forslaget indsat visse overgangsbestemmelser, som siger, at personer, der i de sidste fem år har drevet virksomhed som mellemmand ved køb og salg af faste ejendomme, kan erhverve næringsbrev som ejendomsmægler uden at skulle tage den omtalte prøve, og de vil derefter få de samme rettigheder og de samme forpligtelser som ejendomsmægler.

Hertil har jeg intet at bemærke, men jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til § 85 b, stk. 2, som siger, at personer, der, om jeg så må sige, har syslet med ejendomshandel i en årrække, men ikke haft det som hovederhverv, kan få tilfælde til at fortsætte i 2 år efter lovens ikrafttræden, når de anmelder det til handelsministeren inden 8 måneder efter lovens ikrafttræden. Jeg vil tro, der må kunne findes en mere praktisk løsning. Ville det ikke være praktisk og tilstrækkeligt, om der i loven blev sagt, at indenfor et bestemt åremål skal disse personer have løst næringsbrev som ejendomsmægler, ellers falder deres ret til at drive denne virksomhed bort. Det er muligt, at

fristen på 2 år så er for kort, men herom kan der også forhandles i udvalget.

Til slut vil jeg sige, at jeg synes, bestemmelsen i lovforslagets § 85 d er velrigoristisk, men måske man i udvalget kan finde en anden formulering på dette punkt.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en velvillig behandling i det udvalg, som jeg altså vil tillade mig at foreslå nedsat.

Thisted Knudsen: Det foreliggende lovforslag tilsigter at løse et problem, der er af ældre dato. Dansk Ejendomsmæglerforening har således i adskillige år forsøgt at vinde gehør hos den til enhver tid siddende regering for kravet om en ensartet ordning for de personer, der vil udøve mæglervirksomhed ved køb og salg af fast ejendom. Såvidt jeg har forstået denne organisation, har man ønsket, at alle de personer, der ville beskæftige sig med denne art af erhvervsvirksomhed, for det første skulle have næringsbrev, for det andet skulle bestå den særlige prøve, som de nuværende mæglerer har måttet underkaste sig.

Man kan ikke sige andet end, at deres bestræbelser er blevet kronet med held ved forelæggelsen af dette lovforslag, og tilsyneladende har de fået et ønske opfyldt. Men ser man nærmere på baggrunden for dette lovforslag, tror jeg, at alle, der beskæftiger sig med disse forhold, vil erkende, at det, der har været svagheden ved den ordning, man har haft — hvor man på den ene side havde mæglerer, der havde løst næringsbrev, og på den anden side folk, der kaldte sig kommissionærer og ejendomshandlere, der intet næringsbrev havde —, har været, at ikke mindst de sidste i visse situationer optrådte mindre hæderligt, udnyttede den godtroende køber eller sælger. Der findes mange, mange eksempler herpå, vi sagførere møder dem i hvert tilfælde ofte og står ganske magtesløse overfor dem. Man har i virkeligheden med den nuværende ordning ingen våben imod dem, de har intet næringsbrev, man kan fratage dem: Det, man måske i bedste fald kan opnå, er at få dem straffet, men det tab, en person har lidt ved at blive overtalt til at købe eller sælge, kan han som regel ikke få erstattet.

Vi erkender derfor, at der er al mulig-